

Anders dan voorheen

Sommigen zeiden dat het een straf van God was.

Anderen vonden het een ongelukkige speling van de natuur.

Een enkeling waarschuwde voor een duister complot.

Velen besloten dat dit een kans was. Om anderen te helpen, te doen wat eerder niet kon, om creatieve verbindingen te leggen.

Menigeen richtte zich naar binnen. Zij zagen dit moment als een geschenk, tijd voor bezinning.

Is wat we dachten dat goed was nog wel goed?

Past waar we in geloven bij de keuzes die we maken?

Wat wil niet met onze ogen, maar met ons hart gezien worden?

De antwoorden die zich aandienen, waren niet altijd makkelijk.

Regelmatig vroegen ze om het loslaten van denkbeelden en standpunten.

Vaker nog om het durven voelen van verdriet dat op de bodem van de ziel was blijven liggen. Vergeten, de pijn hoopte zich op. Weggestopt, tot de stapel begon te wankelen, en viel.

Iedereen werkte op zijn eigen manier aan een oplossing.

Soms heel zichtbaar, vaak ook niet.

Zo kwam het, dat op een dag, de wereld anders was dan voorheen.

